

wtorek, 15.08.2023

UROCZYSTOŚĆ WNIEBOWZIĘCIA NMP

Obchodzona 15 sierpnia Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny jest najstarszym świętem maryjnym w całym roku liturgicznym, w Polsce potocznie nazywane świętem Matki Boskiej Zielnej lub świętem Zaśnięcia Matki Bożej. Opisują to apokryfy, według których śmierć Matki Boskiej była głębokim snem, a Jej duszę i ciało anioły na skrzydłach zaniósł do nieba. Legenda głosi, że kiedy Apostołowie przyszedli do grobu Najświętszej Pani to nie odnaleźli w nim Jej ciała – za to całe naręcza wielobarwnych kwiatów i ziół. To Ona, jako Jedyna z ludzi została cała wzięta do nieba. Cała Jej piękna dusza i całe Jej piękne ciało.

Na pamiątkę tego wydarzenia każdego roku w polskim kościele w dniu 15 sierpnia, zgodnie z tradycją święcone są bukiety z ziół, kwiatów, owoców i warzyw. Święto to przypada w czasie późnego lata, kiedy wciąż kwitną łąki, mieniąc się różnobarwnymi kolorami, dojrzewają zioła oraz dary lasów, pól i sadów.

Bukiety te – wiązanki na Matkę Boską Zielną, w zależności od regionu i zwyczaju naszą nazwę ziela, równianki, kępki, ograbki lub różgi. W Małopolsce układano je niegdyś z bylicy, wrotyczu, macierzanki, mięty, piołunu i krwawnika i co typowe dla regionu, z krwiściągu lekarskiego - a więc z ziół dziko rosnących o wypróbowanych właściwościach leczniczych, z kwiatów polnych oraz ogrodowych. Do małopolskiego bukietu wkładano także kłosy zbóż, len, makówki i konopie oraz: marchew, nabite na patyk jabłko, jarzębinę, gałązkę z późnymi wiśniami, gałązki leszczynowe z orzechami, kwiaty lub owoce róż a więc wszystko, co urodziła ziemia i co ważne było dla ludzkiego bytu.

Wierzono powszechnie, że poświęcony w kościele bukiet nabiera niezwykłych – leczniczych właściwości, chroni domostwa a przede wszystkim jest dziękczynieniem.

Niosąc bukiety, z jednej strony oddajemy hołd Matce Bożej, gdyż duchowość maryjna jest wpisana w polski naród, z drugiej wyrażamy szacunek dla natury, która żywi, leczy i zachwyca. To zwyczaj na potrzeby człowieka XXI wieku. Przypomina nam o czymś, o czym często już zapominamy. Jest pięknym przejawem naszej religijnej tradycji polskiej, którą powinniśmy utrzymywać i przekazywać kolejnym pokoleniom. Jest również przejawem głębokiego szacunku dla otaczającej nas przyrody.

”Kwiaty z pól okolicznych uszczknięte i zioła,

Przenajświętsze ofiary pracowitej wioski,

Przyniosły swe zapachy do wnętrza kościoła,

Przyniosły przed oblicze dobrej Matki Boskiej...”

Szczególnym miejscem na mapie Polski związanym z uroczystościami 15 sierpnia jest Kalwaria Zebrzydowska - duchowe centrum Małopolski, gdzie odbywa się Odpust Wniebowzięcia Matki Bożej. Początki tego odpustu sięgają XVII w., gdy powstał kalwaryjski

klasztor bernardynów. Początkowo skromna procesja Pogrzebu i Chwały Matki Bożej w święto Wniebowzięcia szybko się rozrosła. W latach 30 tych tego wieku pojawiła się kapela oraz wojsko, a nieco później - salwy armatnie. W połowie XVII w. Bernardyni urządzali już dwie procesje: 13 sierpnia - Zaśnięcia Matki Bożej, i 15 sierpnia - Wniebowzięcia. Po pierwszym rozbiorze Polski z drózek kalwaryjskich zniknęły elementy militarne, w czasie procesji pojawiła się natomiast asysta dziewcząt z różnych miejscowości. Obecnie szczególnym uznaniem cieszy się asysta cieszyńska, która uczestniczy w uroczystościach od wieków. Rozkwit obrzędów związanych z Wniebowzięciem przypadł na wiek XX. Po II wojnie światowej został zmodyfikowany program uroczystości. Aby bardziej uwzględnić duchowe potrzeby wiernych wprowadzono polskie nieszpory zamiast nabożeństw łacińskich. Od tego czasu procesję Wniebowzięcia kończy uroczysta suma pontyfikalna.

Główne uroczystości odpustowe w Kalwarii Zebrzydowskiej odbywają się zawsze w pierwszą niedzielę po 15 sierpnia i przyciągają tysiące pielgrzymów z całej Polski.

CG.